

Lämna vätskorna kvar i kroppen

Äckel i min kropp inför kroppsliga lustar som tidigare var på min näthinna.

Numer känner jag avsmak för alla dessa kroppsvätskor, det är som att jag fryser till is i mina lemmar när jag ser det, jag blir inte längre tänd av porr, jag tycker det känns fattigt och djuriskt, det känns inte längre äkta, det är inte kärlek.

Visst det är ett oundvikligt uttryck för kärleken.

Det borde ha förblivit så, omhuldat i mystiken, i dansen där kropparna trycktes mot varandra i den gammalmodiga traditionen där man möttes för att verkligen få känna på varandra, folk möttes i dansen där kunde de bäst känna vem som passade dem.

Idag är det distans, man dansar inte tätt i hop man står en bit i från och rätt som det är står man där ensam och dansar med sig själv, "ensamdans" folk sitter i sina hyddor vid datorn och längtar efter någon att älska. Människan blir allt mer rädd för verklig intimitet det känns mer tryggt där bakom skärmen, där vågar man leva ut det innersta som är så himla känsligt.

Bakom skärmen vågar man tappa ansiktet, slöjorna och där vågar man vara sig själv.

I verkligheten finns det annat som står i vägen, det finns en annan dimension i verkliga möten som inte finns via språket.

Mystiken överförs vidare i nutiden via orden och bilderna och distansen som för vissa inte existerar på denna mentala överföringsnivå dör.

Man lever sina liv och har sina kontakter via nätet som samman kopplar oss kroppslösa och vi lämnar våra vätskor kvar i kroppen.